

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 lipca 2014 roku powód K. R. (1) domagał się zasądzenia od pozwanego K. R. (2) kwoty 18 819 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 28 maja 2013 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że we wrześniu 2012 roku strony zawarły ustną umowę, na podstawie której od końca września 2012 roku do dnia 26 lutego 2013 roku powód na zlecenie pozwanego K. R. (2) przechowywał towar w postaci 70 sztuk beczek po 250 litrów, 361 sztuk pojemników po 30 litrów, 20 sztuk pojemników po 180 litrów i 6 sztuk pojemników po 1 000 litrów. Nadto powód wskazał, że towar ten został odebrany w dniu 26 lutego 2013 roku przez jego właściciela (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. i w tymże dniu został sporządzony protokół przekazania towaru, który podpisał powód oraz A. J. odbierający towar w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Za wykonaną usługę przechowania powód w dniu 20 lutego 2013 roku wystawił pozwanemu fakturę VAT numer (...) na kwotę 18 819 złotych z terminem płatności do dnia 27 marca 2013 roku, jednakże z błędnym oznaczeniem towaru jako „mieszanka 0-16”, następnie z uwagi na tę omyłkę w dniu 01 sierpnia 2013 roku wystawił on stosowną notę korygującą. Powód podniósł, iż do dnia wniesienia pozwu pozwany K. R. (2) nie uregulował należności dochodzonej pozwem.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 10 października 2014 roku w sprawie o sygn. akt VI GC 3704/14 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Po przywróceniu terminu do wniesienia środka zaskarżenia od tego orzeczenia, w sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany K. R. (2) wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc, iż nie zawierał on umowy, na której istnienie powołuje się powód K. R. (1). Pozwany zaprzeczył także, iż wydał powodowi towar wyszczególniony w pozwie i zaprzeczył również, że łączyła go w tym zakresie jakkolwiek umowa z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. Pozwany wskazał również, że w lutym 2013 roku zlecił powodowi dostawę kruszywa, która zgodnie z ustaleniami stron nastąpić miała po opłaceniu przez pozwanego wystawionej z tego tytułu faktury VAT. Jednakże pozwany nigdy nie opłacił wystawionej przez powoda zgodnie z ustaleniami faktury VAT numer (...), więc dostawa kruszywa od powoda nie nastąpiła, towar ten zaś pozwany zamówił i opłacił u innego dostawcy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. R. (1) i K. R. (2) nie znali się i nie współpracowali wcześniej ze sobą. Nie posiadali też do siebie numerów telefonów.

K. R. (1) i K. R. (2) mieli wspólnych znajomych: S. T. i A. J..

zeznania świadka J. R. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 kwietnia 2016 roku – k. 149-151 akt (zapis cyfrowy 00:03:47-00:14:43), twierdzenia powoda K. R. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 12 października 2016 roku – k. 170-173 akt (zapis cyfrowy 00:12:15-00:34:45), twierdzenia pozwanego K. R. (2) – protokół skrócony rozprawy z dnia 12 października 2016 roku – k. 170-173 akt (zapis cyfrowy 00:34:45-00:50:08)

Pod koniec września 2012 roku A. J. używając swojego telefonu komórkowego nawiązał kontakt z osobą, którą przedstawił K. R. (1) jako K. R. (2). K. R. (1) rozmawiał z tą osobą i strony umówiły się na usługę przechowania beczek i pojemników na placu w K., który to plac K. R. (1) wynajmował.

zeznania świadka J. R. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 kwietnia 2016 roku – k. 149-151 akt (zapis cyfrowy 00:03:47-00:14:43), twierdzenia powoda K. R. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 12 października 2016 roku – k. 170-173 akt (zapis cyfrowy 00:12:15-00:34:45)

K. R. (1) w okresie od września 2012 roku do lutego 2013 roku przechowywał na wynajmowanym placu w K. należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. towar w postaci 70 sztuk beczek po 250 litrów, 361

sztuk pojemników po 30 litrów, 20 sztuk pojemników po 180 litrów i 6 sztuk pojemników po 1 000 litrów. Towar ten został przez niego przywieziony z miejscowości W..

zeznania świadka K. L. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 kwietnia 2016 roku – k. 149-151 akt (zapis cyfrowy 00:14:43-00:18:21), twierdzenia powoda K. R. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 12 października 2016 roku – k. 170-173 akt (zapis cyfrowy 00:12:15-00:34:45)

W lutym 2013 roku K. R. (2) jako podwykonawca wykonywał prace ziemne na budowie w S., na podstawie zlecenia z dnia 06 lutego 2013 roku uzyskanego do wykonawcy M. F..

W czasie spotkania ze S. T. i A. J., kiedy wskazał, że potrzebuje około 400 ton kruszywa w związku z powyższym zleceniem, S. T. i A. J. powiedzieli mu, że mają znajomego, który ma kruszywo w takiej ilości i mogą mu pomóc w zakupieniu go po niższej cenie. K. R. (2) zgodził się i na prośbę A. J. podał mu swoje dane osobowe i adresowe oraz inne dane wymagane do wystawienia faktury VAT.

W dniu 20 lutego 2013 roku K. R. (1) obciążył K. R. (2) fakturą VAT numer (...) opiewającą na kwotę 18 819 złotych dotyczącą towaru o nazwie „mieszanka 0-16” w ilości 340 ton, z terminem płatności do dnia 27 marca 2013 roku.

K. R. (2) nie opłacił tej faktury i w związku z tym, że kruszywo nie zostało mu dostarczone choćby w części, poinformował on S. T., że rezygnuje z zamówionego towaru. S. T. zobowiązał się zadzwonić do dostawcy i anulować zamówienie.

K. R. (2) zamówił potrzebne mu kruszywo u innego dostawcy, w związku z czym w dniu 28 lutego 2013 roku E. K. tytułem usługi transportowej przewozu pospółki ze żwirowni na budowę obciążył go fakturą VAT numer (...) na kwotę 16 482 złotych.

Za wykonane prace w miejscowości S. (na podstawie zlecenia z dnia 06 lutego 2013 roku) związane z wykonaniem podsypki wraz z zagęszczeniem K. R. (2) otrzymał od wykonawcy M. F. wynagrodzenie w kwocie 3 960,60 złotych oraz w kwocie 51 168 złotych.

faktura VAT numer (...) – k. 15, 48 akt, faktura VAT numer (...) – k. 50 akt, faktura VAT numer (...) – k. 51 akt, faktura VAT numer (...) – k. 52 akt, twierdzenia powoda K. R. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 12 października 2016 roku – k. 170-173 akt (zapis cyfrowy 00:12:15-00:34:45), twierdzenia pozwanego K. R. (2) – protokół skrócony rozprawy z dnia 12 października 2016 roku – k. 170-173 akt (zapis cyfrowy 00:34:45-00:50:08)

W dniu 26 lutego 2013 roku sporządzono protokół przekazania (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (reprezentowaną przez S. T.) towaru w postaci 70 sztuk beczek po 250 litrów, 361 sztuk pojemników po 30 litrów, 20 sztuk pojemników po 180 litrów i 6 sztuk pojemników po 1 000 litrów, ze wskazaniem terminu zapłaty do dnia 27 marca 2013 roku.

Powyższy towar został odebrany przez A. J. w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.. On też podał pracownikom K. R. (1) dane niezbędne do wystawienia faktury VAT – dane K. R. (2) wskazując, że to on ma uiścić należność z tytułu przechowania beczek i pojemników.

A. J. poinformował również pracowników K. R. (1), iż beczki i pojemniki będą w dalszym ciągu przechowywane u K. R. (2).

A. J. nie okazywał żadnego pełnomocnictwa do działania w imieniu K. R. (2).

protokół przekazania – k. 17 akt, zeznania świadka J. R. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 kwietnia 2016 roku – k. 149-151 akt (zapis cyfrowy 00:03:47-00:14:43), zeznania świadka M. R. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 kwietnia 2016 roku – k. 149-151 akt (zapis cyfrowy 00:18:21-00:23:08), zeznania świadka M. L. – protokół skrócony rozprawy z dnia 12 października 2016 roku – k. 170-173 akt (zapis cyfrowy 00:02:14-00:12:00), twierdzenia

powoda K. R. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 12 października 2016 roku – k. 170-173 akt (zapis cyfrowy 00:12:15-00:34:45)

Po upływie terminu płatności, K. R. (1), po uzyskaniu numeru telefonu do K. R. (2), skontaktował się z nim domagając się dokonania zapłaty. K. R. (2) poinformował go, że w związku z tym, iż nie było dostawy kruszywa, zapłata nie należy się.

twierdzenia powoda K. R. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 12 października 2016 roku – k. 170-173 akt (zapis cyfrowy 00:12:15-00:34:45), twierdzenia pozwanego K. R. (2) – protokół skrócony rozprawy z dnia 12 października 2016 roku – k. 170-173 akt (zapis cyfrowy 00:34:45-00:50:08)

W dniu 01 sierpnia 2013 roku K. R. (1) dokonał korekty faktury VAT numer (...) z dnia 20 lutego 2013 roku w zakresie nazwy towaru i usługi, tj. w ten sposób, że w miejscu adnotacji „mieszanka 0-16” jako prawidłową treść wpisał „przechowanie towaru”.

K. R. (2) odmówił przyjęcia noty korygującej wskazując, że nie zawierał z K. R. (1) umowy przechowania.

K. R. (2) w deklaracji VAT-7 za sierpień 2013 roku dokonał korekty podatku VAT naliczonego na sumę 3 519 złotych wynikającego z faktury VAT numer (...) z dnia 20 lutego 2013 roku jako przyczynę korekty wskazując brak dostarczenia towaru.

nota korygująca – k. 16 akt, zawiadomienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. – k. 49 akt, księga przychodów i rozchodów – k. 53-56 akt, zeznania świadka J. R. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 kwietnia 2016 roku – k. 149-151 akt (zapis cyfrowy 00:03:47-00:14:43), twierdzenia pozwanego K. R. (2) – protokół skrócony rozprawy z dnia 12 października 2016 roku – k. 170-173 akt (zapis cyfrowy 00:34:45-00:50:08), zeznania świadka M. R. – protokół skrócony rozprawy z dnia 20 kwietnia 2016 roku – k. 149-151 akt (zapis cyfrowy 00:18:21-00:23:08),

Pismem z dnia 16 maja 2013 roku K. R. (1) wezwał K. R. (2) do zapłaty kwoty 18 819 złotych.

wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 18-20 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się także na zeznaniach świadków: J. R., K. L., M. R. i M. L. oraz zeznaniach stron.

Odnosząc się do zeznań świadka J. R., to Sąd nie dał im wiary w zakresie, w jakim wskazywała ona na popełnioną przez pracownika omyłkę w zakresie treści faktury (co do nazwy towaru), okoliczność ta bowiem nie znalazła potwierdzenia w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale dowodowym, a nadto w stoi w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego i logiki mając na uwadze, że faktura na dostawę towaru o nazwie „mieszanka 0-16” wystawiona została w dniu 20 lutego 2013 roku, zaś umowa przechowania zakończyła się dopiero z dniem 26 lutego 2013 roku. Poza tym, w ocenie Sądu nie jest możliwe takie skalkulowanie ceny za usługę przechowania, aby należność za nią była identyczna jak należność za dostarczenie 340 ton kruszywa. Sąd natomiast oparł się na zeznaniach tego świadka w zakresie, w jakim świadek wskazywała, że strony niniejszego procesu nie współpracowały ze sobą wcześniej, a także, że powód pozostawał w kontaktach ze S. T. i A. J. i to na ich prośbę przewiózł beczki i pojemniki na wynajmowany przez siebie plac w K.. Sąd uwzględnił zeznania tego świadka także w zakresie, w jakim świadek potwierdziła, iż to A. J. wskazał pozwanego K. R. (2) jako osobę, która ma uregulować należność z tytułu przedmiotowej umowy przechowania i że nie dysponował on pełnomocnictwem do działania w jego imieniu. Oceniając zeznania tego świadka Sąd miał na uwadze, że jako osoba bliska dla powoda K. R. (1) (żona), jest ona bezpośrednio

zainteresowana w rozstrzygnięciu sprawy na korzyść powoda, jednakże w ocenie Sądu okoliczność ta sama w sobie nie może prowadzić do zdyskredytowania jej zeznań.

Odnosząc się do zeznań świadka K. L. i M. L., Sąd uznał je za wiarygodne i spójne i uwzględnił je ustalając stan faktyczny w zakresie okoliczności związanych z przywiezieniem beczek na plac wynajmowany przez powoda, ich rozładowaniem i ponownym załadowaniem na polecenie powoda. W pozostałym zakresie ich zeznania nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie, albowiem świadkowie ci nie uczestniczyli w załatwianiu jakichkolwiek formalności.

Oceniając natomiast zeznania świadka M. R. Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek ten potwierdził, że to A. J. odebrał przechowywany towar i kazał wystawić fakturę VAT na należność z tego tytułu na K. R. (2) i, że to jego wskazywał jako osobę, u której beczki miały być przechowywane w dalszym ciągu.

Sąd ustalając stan faktyczny sprawy uwzględnił także zeznania stron w takim zakresie, w jakim pozostawały spójne i znalazły odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, uznając twierdzenia pozwanego K. R. (2) za spójne, logiczne i wiarygodne w całości. Sąd nie dał zaś wiary twierdzeniom powoda K. R. (1) w tej części, w której powód wskazywał, że jego rozmówcą w czasie rozmowy telefonicznej prowadzonej pod koniec września 2012 roku z aparatu telefonicznego A. J. był pozwany K. R. (2). Okoliczność ta nie znalazła potwierdzenia przede wszystkim w treści twierdzeń samego pozwanego, który konsekwentnie zaprzeczał zleceniu jakiegokolwiek usługi przechowania i kontaktom z powodem aż do lutego 2013 roku, a nadto pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki – skoro bowiem powód K. R. (1) nie znał pozwanego K. R. (2), nie współpracował z nim wcześniej, nie rozmawiał – tym bardziej przez telefon, to nie mógł być więc pewien, z kim prowadzi rozmowę i że jego rozmówcą – drugą stroną umowy, jest na pewno wskazywany przez A. J. K. R. (2).

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 27 stycznia 2017 roku Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków: S. T. i A. J., albowiem powód mimo kilkukrotnego zobowiązania nie wskazał aktualnych danych adresowych tych świadków, zgodnie zaś z treścią art. 258 k.p.c. strona powołująca dowód ze świadków obowiązana jest dokładnie oznaczyć fakty, które mają być zeznaniami poszczególnych świadków stwierdzone i wskazać świadków tak, by wezwanie ich do sądu było możliwe. Sąd oddalił również wniosek powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia ceny za dzień przechowania towaru w ilości, rodzaju oraz pojemności wskazanej w pozwie, uznając przeprowadzenie tego dowodu za niecelowe, bowiem przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie potwierdziło zasadności twierdzeń powoda w przedmiocie zawarcia przez strony umowy przechowania, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód K. R. (1) domagał się zasądzenia od pozwanego K. R. (2) kwoty 18 819 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi za okres od dnia 28 maja 2013 roku do dnia zapłaty tytułem należności za przechowywanie przez powoda na zlecenie pozwanego towaru w postaci beczek i pojemników. Normatywną podstawę żądanie powoda znajdowało zatem w treści art. 835 k.c., zgodnie z którym przez umowę przechowania przechowawca zobowiązuje się zachować w stanie niepogorszonym rzecz ruchomą oddaną mu na przechowanie. Jeżeli wysokość wynagrodzenia za przechowanie nie jest określona w umowie albo w taryfie, przechowawcy należy się wynagrodzenie w danych stosunkach przyjęte, chyba że z umowy lub okoliczności wynika, że zobowiązał się przechować rzecz bez wynagrodzenia (art. 836 k.c.).

Przyjmuje się, iż przedmiot umowy nie musi stanowić własności składającego, bowiem mogą one należeć do osób trzecich, a sam przechowawca nie ma obowiązku ustalać, kto jest ich właścicielem. Sposób przechowywania określa art. 837 k.c., zgodnie z którym przechowawca powinien przechowywać rzecz w taki sposób, do jakiego się zobowiązał, a w braku umowy w tym względzie, w taki sposób, jaki wynika z właściwości przechowywanej rzeczy i z okoliczności.

W przedmiotowej sprawie, wobec treści zarzutów pozwanego K. R. (2), kwestią wymagającą rozstrzygnięcia przez Sąd w pierwszej kolejności była okoliczność zawarcia pomiędzy stronami niniejszego procesu umowy przechowania.

Według bowiem powoda K. R. (1) strony zawarły ustną umowę przechowania podczas rozmowy telefonicznej pod koniec września 2012 roku, przy czym kontakt z pozwanym powód nawiązał poprzez A. J.. Natomiast pozwany K. R. (2) zawarciu spornej umowy przechowania zdecydowanie zaprzeczał, wskazując, że kontakt taki nawiązał poprzez S. T. i A. J. w związku z chęcią zakupu od powoda kruszywa i to dopiero w lutym 2013 roku.

Rzeczą Sądu stało się zatem ustalenie w niniejszym procesie, czy pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy przechowania. Sąd miał przy tym na względzie, że stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązki, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, Lex nr 8416).

Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 28 kwietnia 1975 roku, sygn. akt III CRN 26/75).

W świetle powyższych rozważań wskazać należy, że to na powodzie K. R. (1) spoczywał ciężar udowodnienia, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy w okolicznościach wskazanych w pozwie i dalszych pismach procesowych powoda, a zatem ciężar wykazania, że została przeprowadzona rozmowa telefoniczna, w czasie której uzgodnione zostały essentialia negotii umowy przechowania i że rozmowę tę powód przeprowadził właśnie z pozwanym K. R. (2).

W ocenie Sądu powód temu ciężarowi nie sprostął, nie przedstawił on bowiem żadnego dowodu na okoliczność skutecznego zawarcia przez strony niniejszego procesu umowy przechowania, do czego niezbędny jest zgodny zamiar obu stron. Brak jest w niniejszej sprawie podstaw do uznania, iż doszło do zawarcia takiej umowy, która przecież, jak każda umowa, dla swej ważności wymaga zgodnych oświadczeń woli obu stron tej umowy. Tymczasem, przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że powód przechowywał niewątpliwie towar w postaci beczek i pojemników, jednakże czynił to na podstawie umowy jaką zawarł w czasie rozmowy telefonicznej prowadzonej pod koniec września 2012 roku z aparatu telefonicznego A. J. z osobą wskazywaną przez niego jako K. R. (2). Okoliczność ta – jakoby drugą stroną umowy był K. R. (2) – nie znalazła potwierdzenia przede wszystkim w treści twierdzeń samego pozwanego, który konsekwentnie zaprzeczał zleceniu jakiegokolwiek usługi przechowania i kontaktom z powodem aż do lutego 2013 roku w kwestii kruszywa (także za pośrednictwem A. J. i S. T.), a nadto pozostaje w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego i logiki – skoro bowiem powód K. R. (1) nie znał pozwanego K. R. (2), nie współpracował z nim wcześniej, nigdy z nim zatem nie rozmawiał, a tym bardziej przez telefon, to nie mógł być pewien, z kim prowadzi rozmowę i że jego rozmówcą – drugą stroną umowy, jest na pewno wskazywany wyłącznie przez A. J. K. R. (2). Jednocześnie powód K. R. (1), nie znając przecież kontrahenta i jego wiarygodności, nigdy nie czynił jakichkolwiek starań mających na celu potwierdzenie przez pozwanego składanych przez niego oświadczeń, czy też oświadczeń składanych w jego imieniu przez A. J. i S. T., także w okolicznościach związanych z odbiorem przez nich przechowywanego towaru i wskazywaniem pozwanego Kazimierza Rosinke jako zobowiązanego do zapłaty. W ocenie Sądu powód K. R. (1) nie zachował w tych okolicznościach wymaganej od niego jako od przedsiębiorcy należytej staranności (i to w podwyższonym zakresie) i prowadząc w ten sposób negocjacje oraz wykonując umowę, nie żądając, czy też nie uzyskując potwierdzenia czynności przez pozwanego, zwłaszcza w sytuacji, gdy był to kontrahent mu nieznany, czynił to na własne ryzyko.

Sąd zważył ponadto, że faktura VAT numer (...) z dnia 20 lutego 2013 roku wystawiona została na sześć dni przed odebraniem towaru od powoda, albowiem zgodnie z przedłożonym przez stronę powodową protokołem beczki i pojemniki odebrane zostały w dniu 26 lutego 2013 roku skutkując wygaśnięciem rzekomo zawartej przez strony umowy dopiero w tym dniu. Poważne wątpliwości Sądu budzą także twierdzenia powoda o tym, że na tej fakturze

błędnie wskazano nazwę towaru „mieszanka 0-16”, podczas gdy prawidłowa treść to „przechowywanie towaru”, tym bardziej, że korekty faktury VAT numer (...) z dnia 20 lutego 2013 roku powód dokonał dopiero w dniu 01 sierpnia 2013 roku, tj. po upływie około pięciu miesięcy od dnia jej wystawienia. Sąd za wiarygodne uznał twierdzenia pozwanego w tym zakresie, który wskazywał, że odmówił zapłaty faktury VAT numer (...) z dnia 20 lutego 2013 roku, gdyż kruszywo nie zostało przez pozwanego mu dostarczone (okoliczność ta znajduje również potwierdzenie w zawiadomieniu do Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. w związku z korektą deklaracji VAT-7 oraz w księdze przychodów i rozchodów, a więc w dokumentach, które powstały poza procesem i nie na jego potrzeby), jak również odmówił przyjęcia noty korygującej w zakresie nazwy towaru i usługi wskazując, że nie zawierał on z powodem żadnej umowy przechowania.

Mając na względzie powyższe rozważania, Sąd uznał, iż wbrew rozkładowi ciężaru dowodu powód K. R. (1) nie wykazał, ażeby zawarł z pozwanym K. R. (2) umowę przechowania, stąd też jego żądanie zapłaty wynagrodzenia z tego tytułu uznać należało za niezasadne, wobec czego na podstawie art. 835 k.c., art. 836 k.c. w zw. z art. 6 k.c. a contrario Sąd w punkcie I wyroku powództwo oddalił.

O kosztach procesu w punkcie II sentencji wyroku, Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 490) obciążając tymi kosztami powoda K. R. (2) i uznając, iż stronie pozwanej reprezentowanej w niniejszej sprawie przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego należy się kwota 2 417 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, na co składa się kwota: 2 400 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 złotych tytułem zwrotu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W punkcie III wyroku na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 623 ze zmianami) Sąd nakazał ściągnąć od powoda K. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 705 złotych, mając na uwadze, że w niniejszej sprawie opłata sądowa od pozwu wynosiła 941 złotych i w związku z uprawomocnieniem się nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zwrócono powodowi 3/4 tej opłaty stanowiące właśnie kwotę 705 złotych (k. 36 akt). Wobec powyższego zaistniała potrzeba ściągnięcia tej kwoty od powoda tytułem brakującej części opłaty sądowej, jaką zobowiązany był uiścić w niniejszej sprawie przy wnoszeniu pozwu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

Gdynia, dnia 20 lutego 2017 roku